

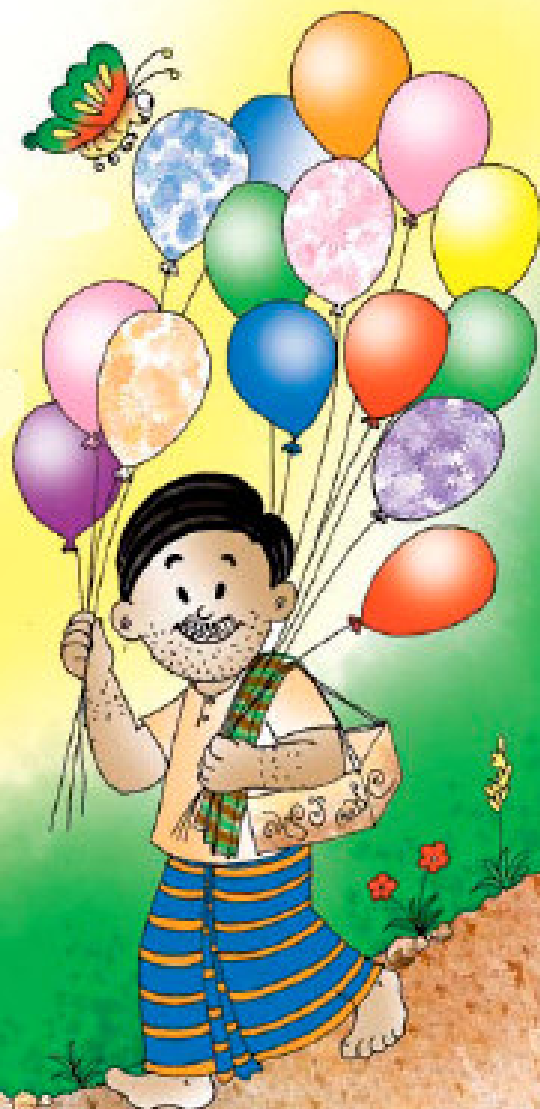
קוקו והבלון

"בלונים
צבעוניים,
ירוקים, צהובים,
אדומים! בלונים
בזול."

"בלונים! בלונים! מי
רוצה בלונים!?"
נשמע פתאום בגן
קולו של מר בטישי,
מוכר הבלונים.

ילדים רבים הגיעו למר
בטישי. כל אחד קיבל
בלון לפי הצבע שבחר,
כי היו בלונים כל כך
רבים.

"הנה בלונים! אנו רוצים בלונים!" קראו דינה
ורוני ורצו מהר אל מר בטישי. קוקו, הכלב
הקטן שלהם השתדל לא לפגור אחריהם.

דינה עם הבלון הסגול שלה
ורוני עם הירוק התחילו ללכת
בדשא.
אך מה זה? הרי גם קוקו
תפס בלון. "קוקו לא!
בזהירות. כלב לא צריך לשחק
בבלון!"

קוקו הכלב התלהב לא
פחות מהילדים. "איזה
צבעים יפים" חשב "גם אני
רוצה אחד. כזה ורוד!"

אך פתאום.. מה זה?
הבלון התחיל
להתרומם לאוויר
ומשך את קוקו אחריו.

אבל קוקו לא רצה
לשמוע. הוא דהר עם
הבלון הורוד שלו, בלי
לשים לב לילדים שרצו
אחריו.

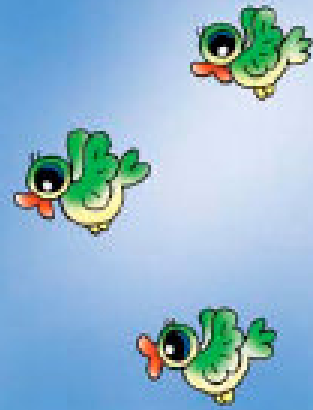
קוקו התבלבל
לגמרי. הוא לא
הבין מה קורה
לו. הוא החזיק
את החוט חזק
בשיניים. ועלה
גבוה, גבוה
ופחד נורא.
למזלו דבורה
הזדמנה
בסביבה.
עקיצה אחת

ילדים הביטו על הכלבלב
שהתעופף באוויר עם חוט
הבלון בשיניו ולא יודע מה
לעשות.
מה יהיה עכשיו? מה יהיה?

אבל הדבורה ידעה
היטב איפה לפוצץ את
הבלון. קוקו נפל ישר
לתוך הבריכה מלאה בוץ
רר.
"הנה הוא! הנה הוא!"
קראו הילדים.

...והוא התפוצץ.
קוקו התחיל
לפול.
מה יקרה עכשיו?

כולם נפלו זה על זה
כמו בסיפור של סבא
אליעזר. וכולם
מבוצבצים מהרגל ועד
הראש.

איזה כיף!!

הם נכנסו לבריכה.
ניצה החזיקה במוטי,
מוטי החזיק בדני,
דני בדינה, דינה ברוני
ורוני תפס את כפיו
של קוקו.

"משוון!" בום!

